

τι κρασιά, τι λιχουδιές και φρούτα!... Έρωτες ή γρηιά κ' έβανε, μιάσαγε και ρούφαγε ο γέρος και χορτασμό δεν είχαν. Το φουντουκάκι το λημονόμοιαν στην τσέπη τους :

— Θέλω κ' έγω φράι, τούς φώναζε.
— Η γρηιά έχωσε ένα κομμάτι κρέας εις την τσέπη της.
Σε λίγο, πάλι το φουντουκάκι ης :
— Θέλω κ' έγω φρασί.
— Η γρηιά έβαλλε κρυφά ένα χρυσάλλιο ποτηρί μεσα.
— Θέλω κ' άλλο φραί.
— Η γρηιά τού έρωσε κ' ένα φράι !
Μά έλα πού δεν χορτανε το φουντουκάκι και ήταν φόβος να την δη κανείς, να ζωνή φαγητά στην τσέπη!...
— Θέλω κ' από τούτο ! Θέλω κ' από κείνο !
Θυμώεις κ' η γρηιά, τού δίνει μά και το πετάει κάτω από το παράθυρο.

Σάν βγήκε έπειτα και ο γάμος, τ' άλογα, τ' άμιαζα, τα προικιά, το βασιλικό συμπιερού, ή δωδεκάδα, οι πεζοί και οι καρβαλλασοί, τα όργανα και τα φλάμουρα, το πάτησαν και γρόθηκε στη γη.

Πιομένοι και μεθυμένοι ο γέρος κ' η γρηιά, ουτε το θυμήθηκαν καθόλου.
Μά την άλλη μέρα, κ'ατι τούς έλειπε απ' το σπίτι. Τ' αναζήτησαν, μά δεν το βρήκαν. Τότε θυμήθηκε η γρηιά, ότι το πέτασε όσω από το παλάτι. Πηγώνουν έκει, φρανζόουν, κλαίει, τó καλούν, παρακαλούν, λότη πολλή τούς πνίγει, ουτε φωνή, ουτε άπάντησις.

Πάει το φουντουκάκι!...
Λυπημένοι, τσακισμένοι, μετανοωμένοι, γύρισαν στο σπίτι τους, οι γέροι !

Κλείσαν το παράθυρο και ουτε ν' άκούσουν, ουτε να δούνε πλέον τίποτα... Χάθηκαν απ' τον κόσμο.

Έκει πού γρόθηκε το φουντουκάκι, έρύτρωσε σε λίγο μά λερτοκαριά, ή πρώτη πού γίνηκε στη γη, στην οίκουμένη! !!

Κάθε βράδυ ή «μπάμπω» γρηιά, πήγαινε και ζητούσε, κάτω απ' το παλάτι το φουντουκάκι της. Ένα βράδυ τού χειμώνα, την έπιασε τó κρύο και κοκκάλιασε έκει. Η λερτοκαρία άνοιξε τó κορμί της και την ζέσανε και την έφερε πάλι σά σύγκαλά της. Ήτανε Χριστούγεννα κ' ο κόσμος πήγαινε στην εκκλησία με φρανάμια άναμμένα. Τότε ο Θεός την έλυτήθηκε και τα άλογα, τα ζώα, πού την ώρα της Γεννήσεως, πέρονουν φρονή άνθρωπινή, της είπαν :

— Το φουντουκάκι σου, γύρισε στη μάνα του τή γη, παντρεύτηκε και έκαμε παιδιά, τόσα πολλά, πού γεμίσε ο κόσμος λερτοκαρία!... Μέσα σε κείνα να ψάξης να το βρής!... Κρούσε και θά σ' άπαντήση...

Από τότε ή «μπάμπω» έγινε μά γονδρη «φουντουκάκι», και γυρίζει, κροούοντας και φωτώντας, όσα λερτοκαρία άπαντά, πού εινε τó δικό της...

— Τσίφ! τούς λέει, «Τσίφτες», δηλαδή (ζευγάρι μου, παιδί μου).

— Τέξ... Έλα πάλι στο σπίτι μας και έχω έτομο τó «τέστο», τó ζυμάρι, να σου φριασω «λαλαγγίτες», τηγανίτες δηλαδή.

— Τσίφ - Τέξ, Τσίφ - Τέξ.

Μ' άνομα να τó εθρή!...

Και τα παιδιά που εινε αγαθά και δεν έχουν τις δικές μας τις κακίες, μαζεύουν λερτοκαρία τώρα τα Χριστούγεννα, γιατί εινε γραμμένο, αυτες τις μέρες να τó βρή. Τό αυτες στην «μπάμπω», και την «κρούουν» και την βοηθάνε να τó συναντήση!...

Έτσι έμεινε να λένε και τó παιγνίδι των λερτοκαριών «Τσίφ - Τέξ», από τα μιά λόγια της «μπάμπω» και να τó παίζουν...των Χριστουγέννων τις ημέρες, πού τ' άλογα μλουύν...

Είχαμε φθάσει πλέον εις την χώρα...

Σ. Σταματίου

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μία σειρά άπερόγων, Λυρικισμάτων, έρωτικισμάτων, πεζών τραγουδιών τού γνωστού λογοτέχνου κ. ΧΑΡΙΑΔΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ουδέποτε έγάρφησαν έν Έλλάδι παθητικότερα σελίδες. Τό «Μπουκέτο» θεωρεί ως θησαυρόν τίν άπόκρσιόν των.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο στολισμός των Άθηνών κατά την 25ετηρίδα τού Όθωνος

Από έφημερίδα τού 1858 άποσπώμεν τās ζάτωθι περιέργους και ένδιαφερούσας πληροφορίας περί της διακοσμής των Άθηνών κατά την 25ετηρίδα τού Βασιλέως Όθωνος. Διά την διακοσμήσαν αυτήν εγχαρίθην χίλιοι εργάται επί πολλάς συνεχώς ημέρας, για να στολίσουν καταλλήλως την από των Άνακτόρων μέχρι της Άγίας Ειρήνης όδόν, διότι τότε καθεδριζόε ναός της πόλεως ήτο ή Άγία Ειρήνη και εις αυτήν έτελούντο αι δοξολογίαι, γιατί δεν είχε οικοδομηθή ακόμη ο ναός της Μητροπόλεως. Αι ποταμοσκεινά αυτά έγιναν πολύ βασιτικά, γιατί στην άρχη είχαν όρισθή ως τόπος της εορτής τó Ναύτιον, ή πόλις, δηλαδή, στην όποιαν άπεβίβασθη μόλις έφθασεν ο Βασιλεύς Όθων στην Έλλάδα και ή όποια όπρησε ή πρώτη καθέδρα τού νέου Έλληνικού Κράτους. Κατόν όμως, ένεκα πολλών λόγων πολιτικών, τó άρχιον σχέδιον μετεωρήθη και αι έσορτάί έγιναν στάς Άθήνας. Στην όδόν Έρμού έστήθησαν 100 ξύλινοι κινεζομοδοί ρυθμού τεριζεκαλυμένοι με λευκό πανί. Οίοντες αυτοί έστήθησαν εϋθυγράμους ένθεν και ένθεν της όδοϋ. Άκάνο σ' αυτούς ήσαν άνθοδοξαι και φανοί πολύχρομοι, σχήματος τυμπάνου, οι όποιοι περιστερέοντο διά της δυναμειος τού κινωτοϋ των έντός αυτών άναμμένων κηρών. Επί των φανών ήσαν γραμμένα τα όνόματα τού Όθωνος και της Αμαλίας, 150 κίοντες ήσαν στολισμένοι με άνθη και 150 με φανούς, οι δε ύπόλοιτοι 100 έφεραν τās εικόνας των ύπερ της έλευσεως της Έλλάδος άγονισθέντων. Στην διαστασίωσιν των όδων Έρμου και Αιόλου ειχε στηθη ζωλοσμία τετράπολος άφής διά λευκού πανιου καλυμένη όστωσ όποτε έφαινετο μαριμαχίη. Είς τās δύο γωνίας της προσόψεως τού ναού ειχαν στηθη μεγάλα άνάβαθρα άνθοστόλιστα, επί των όποιων οι μιάθηται των δημοτικών σχολείων με άνθοπλέκτους στεφάνους στα χείρα έψαλλαν ύμνους ύπερ των βασιλέων. Τέλος ή πλατεία των Άνακτόρων εκοσμήθη διά μεγίστου τροπαίου έξ έπιλον τού Άγώνος, επί της κορυφής δε αυτού έστήθησαν αι προτομαί τού Όθωνος και της Αμαλίας.

Η βεντάγια της Λαιτησίας Βεναπάρτου

Μεταξύ των δώρων, τα όποια έλαβεν ή μετά τού θουκόσ της Άόστης νυμφερεύσεια πριγκηπισσα Λαιτησία θυγάτηρ τού πρίγκηπος Ναπολέοντος Βοναπάρτου, περιλαμβάνεται και μία πολύτιμη βεντάγια, άσιας καλλιτεχνικής και φιλολογικής συγχρόνου. Δυό επιφανείς ποιηταί, ο Φαργιάκος Κοπέ και ο Τζιακόζα ειχαν χαρούει επί της βεντάγιας αυτής ιδιοχειροσ σ ο ν ε τ τ α τ ο ν, κατάλληλα πρός την περίστασιν. Τό παιδί αυτό τó όποιον έσχεδιάσεν Ίσανός καλλιτέχνης, παριστά στη μά τού πλευρά την πρόσφην τού παρά τó Τουρνίον άνακτόρου Μονκαλιέρι, όπου διέμενε συνήθως ή νύμφη με την μητέρα της. Σ' έναν έξώστη τού άνακτόρου αυτού διαγράφεται ή μορφή των δύο μνηστήρων, με τα βλέμματα γυρισμένα στην ίδια κατεύθυνσι. Έπί ενός θρησοϋ ο Τζιακόζα έχάρωσε με λεπτό γράμμα τó επίπλασμα τού Έπι της άλλης δε πλευράς της βεντάγιας γράφησε τó ιδιόν του σουεττο ο Κοπέ.

